

DECLARACIÓ DEL BISBE DE TÀNGER DAVANT ELS FETS DE CEUTA

Als fidels laics, a les persones consagrades i als preveres de l'Església de Tànger: Pau i Bé.

No et tanquis en la teva pròpia carn:

«No cal que ningú ho interpreti, ja que està dit perquè ho entenguin fins i tot els nens: "Parteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix a qui va nu".

I després del mandat a l'abast de tots, per si fes falta, s'afegeix la raó que el sosté: "No et tanquis en la teva pròpia carn". El famolenc, el pobre sense sostre, el nu, són 'la nostra pròpia carn'!

"No et tanquis en la teva pròpia carn": Amb aquest únic convenciment n'hi hauria prou perquè fos una altra la política de les fronteres, una altra la lògica dels nostres raonaments, un altre el motiu de les nostres manifestacions, una altra la matriu de les nostres preocupacions, de les nostres aspiracions, de les nostres queixes, de les nostres opcions.

"No et tanquis en la teva pròpia carn": Si entres pel camí d'aquesta saviesa, "clarejarà la teva llum com l'aurora", davant teu anirà la justícia i darrere la glòria del Senyor, brillarà la teva llum en les tenebres, la teva foscor es tornarà migdia".

"No et tanquis en la teva pròpia carn", i el pa que comparteixes amb el famolenc, et farà llum per a l'indigent, com és llum per a tu el que, amb la seva vida, com si es tractés d'un pa a les mans, va dir: "Això és el meu cos, que es lliura per vosaltres".

"No et tanquis en la teva pròpia carn": Asseu els pobres a la taula de la teva vida, i tu seràs per a ells la llum amb què Déu els il·lumina.

I a aquells que una i altra vegada em recorden que l'Església no és una ONG, una i altra vegada els recordaré que els pobres són "la nostra pròpia carn", i que el meu pa és el seu propi pa, i que l'Església és casa seva».

Aquest era, estimats, el missatge que havia preparat per acostar-vos al misteri de la paraula que sentirem proclamar en la litúrgia del 5è diumenge del temps de durant l'any, però els esdeveniments reclamen transformar la suavitat de l'exhortació en denúncia del que és inacceptable.

Inacceptable:

És inacceptable que la vida d'un ésser humà tingui menys valor que una suposada seguretat o impermeabilitat de les fronteres d'un estat.

És inacceptable que una decisió política vagi omplint de sepultures un camí que els pobres recorren amb la força d'una esperança.

És inacceptable que mercaderies i capitals gaudeixin de més drets que els pobres per entrar en un país.

És inacceptable que les polítiques migratòries dels anomenats països desenvolupats, ignorin als empobrits de la terra, vulnerin els seus drets fonamentals, i es converteixin en el terreny de cultiu necessari perquè es multipliqui en els camins dels emigrants el poder de les màfies que els exploten.

És inacceptable que es reclamin fronteres impermeables per als pacífics de la terra, i es tolerin fronteres permeables per als diners de la corrupció, per al turisme sexual, per a la tracta de persones, per al comerç d'armes.

És inacceptable que una política inhumana de fronteres obligui les forces de l'ordre a carregar, de per vida, amb la memòria de morts que mai no van voler causar.

És inacceptable que el món polític no tingui una paraula creïble per donar i una mà ferma per oferir als exclosos d'una vida digna.

És inacceptable que als morts a les fronteres se'ls faci culpables, primer de la seva misèria, i després de la seva mort. Ells no són agressors: han estat agredits des que els seus cors van començar a bategar al sud del Sàhara, fins que s'aturen per sempre, abans en la nostra indiferència que en les nostres fronteres.

És inacceptable que el negrer d'ahir pervisqui en els governs que avui tornen a encadenar la llibertat dels africans, supeditant-los als mateixos interessos i al mateix poder opressor.

Des de la impotència a l'esperança

Benvolguts: davant el drama de patiments i mort en què el poder ha convertit els camins dels emigrants, és difícil que apartem del nostre cor sentiments de frustració, d'impotència, de tristesa, d'indignació. Però el nostre compromís amb la vida dels pobres no neix d'aquests sentiments, sinó d'un amor incondicional, un amor fidel, que a tots se'ns ha manifestat, i que a tots ens ha reunit per sempre en l'únic cos de Crist.

"No et tanquis en la teva pròpia carn": no et tanquis al sofriment de Crist.

En aquest camí el poder no pot seguir. A ell només li demanem que sigui just. A nosaltres l'amor ens demana donar fins i tot la vida pel bé dels altres.

I són moltes les coses que, fins a donar la vida, podem fer:

Tenim la força de l'amor i de l'oració, una força que és capaç de moure el món.

Podem fer que els emigrants no estiguin sols en el seu camí, i podem deixar sols els que, governs o màfies, els estan robant la vida.

Podem compartir amb l'emigrant la nostra poca llenya, la nostra poca aigua, l'última farina del nostre pot, l'últim oli del nostre cetrill.

Podem donar-los veu perquè s'escolti el seu crit, podem trucar a les portes de cada consciència perquè la societat reclami una nova política de fronteres i, amb tossuderia de deixebles de Jesús, podem recordar a cada home que la seva pròpia carn és també la de Crist, la qual, dia a dia, és condemnada a mort a les fronteres del sud d'Europa.

Estimats: no em deixeu sense la vostra oració.

+ Fr. Santiago Agrelo. Arquebisbe de Tànger.